

Arrest

nr. 194 316 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 oktober 2015 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 maart 2017 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2015 werd ingediend en op data van 28.10.2016 en 16.12.2016 werd geactualiseerd door :

A.S.

nationaliteit: Pakistan

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 20.02.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het feit dat de asielprocedure van betrokkene meer dan vijf jaar en negen maanden duurde, opent niet automatisch een recht op verblijf. Bovendien dient benadrukt te worden dat betrokkene ernstige twijfels zaaide over zijn vermeende lidmaatschap van een terroristische organisatie (met name Lashkar- e-islam). Betrokkene bleef met name benadrukken dat hij (gedwongen) lid was van deze terroristische organisatie waardoor zijn asielaanvraag grondig onderzocht diende te worden, wat de lange behandelingsduur in de hand werkte. Uiteindelijk bevestigde de Raad voor Vreem[d]elingenbetwistingen dat zijn lidmaatschap van deze organisatie niet geloofwaardig was. De lange behandelingsduur van de asielprocedure is dus te wijten aan de leugenachtige verklaringen van betrokkene zelf omtrent zijn vermeende lidmaatschap van Laskhar-e-islam.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 2011 in België verblijft, dat hij hier een sociaal en materieel draagvlak heeft opgebouwd, dat hij volledig geïntegreerd is, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, dat hij een arbeidskaart C aangevraagd heeft zodra dit mogelijk was, dat hij sinds 2012 ononderbroken aan het werk was bij BVBA S and V, dat hij hiervan loonfiches voorlegt, dat zijn werkgever erg tevreden is over hem, dat hij hier in de toekomst verder mag blijven werken, dat hij inmiddels goed Nederlands zou spreken en dus volledig geïntegreerd is in de maatschappij. Met betrekking tot het feit dat hij sinds 2011 in België verblijft, dienen we op te merken dat dit niet aanvaard kan worden als een grond voor verblijfsmachtiging. Betrokkene was er namelijk steeds van op de hoogte dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands stelt betrokkene dat hij door zijn tewerkstelling goed Nederlands zou spreken, omwille van de interactie met zijn collega's. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van gevolgde taalcurssussen noch getuigenverklaringen waaruit zou blijken dat hij Nederlands zou spreken. Betrokkene legt dus, niettegenstaande een verondersteld verblijf sinds 2011, geen enkel bewijs voor dat hij het Nederlands effectief zou beheersen, waardoor dit element niet aanvaard kan worden als grond voor een verblijfsmachtiging. Met betrekking tot zijn sociale draagvlak stellen we vast dat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene legt geen enkele getuigenverklaring voor en evenmin toont betrokkene aan dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij in België effectief over een sociaal

draagvlak zou beschikken. Betrokkene staft zijn te werkstelling met zijn arbeidskaart C voor, evenals loonfiches voor de maand maart 2015, januari 2015, december 2014, april 2014, december 2013, juni 2013, februari 2013, december 2012 en oktober 2012, Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor machtiging tot verblijf aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene slaagt er aldus in zijn aanvraag niet in elementen aan onze diensten voor te leggen die kunnen weerleggen dat de integratie, sedert mei 2011, op weegt tegen zijn integratie in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot verblijfsmachtiging vormen.”

1.3. Op dezelfde dag treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [A.S.K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit Pakistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [S.K.], geboren te [...];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan één eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 10.03.2017 te verlaten, hem betekend op 28.02.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“schending van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009 en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur. meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt als volgt:

“2.1.1. Dat verzoeker in zijn aanvraag conform artikel 9bis Vw. uitdrukkelijk heeft verwezen naar het feit dat zijn asielprocedure onredelijk lang aansleepte en hij tevens verwees naar punt 1.1. van de Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2009.

In deze instructies is er sprake van humanitaire situaties die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf, waaronder vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar :

punt 1.1. : "Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vierjaargeleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, ofnog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag". 18.198 Dat evenwel verweerder nalaat verzoekers aanvraag te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen critérium 1.1 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder verwijst naar het feit dat deze instructies op 9 december 2009 door de Raad van Staten werden vernietigd.

Dat dienaangaande dient opgemerkt te worden dat - niettegenstaande de vernietiging van deze instructies - verweerder deze instructies bleef toepassen ter beoordeling van de regularisatieaanvragen ingediend tijdens de periode 15 september-15 december 2009.

Nu verweerder deze instructies zelf heeft toegepast na vernietiging ervan door de Raad van State, kan hij thans geenszins aanhalen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze instructies wegens vernietiging ervan door de Raad van State.

Bovendien heeft de toen bevoegde staatssecretaris Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk medegedeeld dat de criteria van de instructie met name 1.1, 1.2 en 2.1 t.e.m. 2.7 permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd ook bevestigd door verweerder.

Immers, zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan het voormalige Kruispunt M-I dat de criteria van de "Instructie" nog steeds gelden "voor wie eraan voldoet" (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012)1 :

"2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). in negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden. Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur. Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig contrôle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. in de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria. Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk. »Meerinfo: laatst nieuws uit opvolgcomité regularisatie (21/12/2011) Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

2.1.2. *Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvraag dd. 30 oktober 2015 overeenkomstig het art. gbis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel gbis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen critérium 1.1 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.*

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 16 maart 2017 verzoekers aanvraag overeenkomstig het art. gbis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel g.3 en het artikel gbis van de Vreemdelingenwet sinds ig/7/200g" heeft getoetst aan het door verzoeker ingeroepen critérium 1.1 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 ("onredelijke lange asielprocedure van 4 jaar")

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris en zijn tot hiertoe gevolgde beleid niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet

2.1.3. *Dat de beslissing dd. 16 maart.2017 derhalve een schending inhoudt van het art. gbis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel g.3 en het artikel gbis van de Vreemdelingenwet sinds ig/7/200g", van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.*

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.4. *Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Immers thans stelt verweerder dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel g.3 en het artikel gbis van de Vreemdelingenwet sinds ig/7/200g" vernietigd werden door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt, terwijl verweerder publiekelijk laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoeker dat als hij onder de voorwaarden van de kwetsieve instructie valt, hij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.*

Verzoeker meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid concreet heeft gedaan en op de toepassing van het gelijkheidsbeginsel. Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na e vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn betoog opbouwt rond de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 die volgens hem nog steeds gelden.

2.3. De Raad merkt dienaangaande op dat de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 een instructie heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een

aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Verzoeker kan derhalve niet dienstig de schending aanhalen van een vernietigde instructie of opwerpen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of onzorgvuldig is geweest door bij de beoordeling van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag geen rekening te houden met de criteria die zijn opgenomen in deze instructie, hieraan niet te toetsen en dienaangaande niet te motiveren.

2.4. Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

2.5. Het motief *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook deugdelijk en pertinent.

2.6. De stelling van verzoeker dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet zoals toegelicht in de voormelde arresten van de Raad van State te laten primeren op een instructie die zou zijn gegeven door een staatssecretaris of op allerlei verklaringen daaromtrent. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet op correcte gronden werd genomen.

2.7. Er is geen gelijkheid in onwettigheid, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.8. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel niet impliceren dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.9. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

2.10. Waar verzoeker er zich in se over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hij alleszins niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429,

218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“schending van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel “

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing werpt op dat - niettegenstaande de asielprocedure van verzoeker 5 jaar en 9 maanden heeft aangesleept - dit niet automatisch een recht op verblijf.

Dat de overheid echter zelf reeds geoordeeld heeft dat asielprocedures die 3, respectievelijk 4 jaar aanslepen als onredelijk lang moeten worden beschouwd en aanleiding dienen te geven tot een regularisatie van verblijf :

"Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden. andere families)"(zie instructies dd. 19 juli 2009).

Dat verweerder echter geen enkele motivering heeft gegeven omtrent het feit waarom de asielprocedure van verzoeker niet onredelijk lang zou zijn.

Verweerder werpt op dat verzoeker zelf ernstige twijfels zou gezaaid hebben omtrent zijn vermeende gedwongen lidmaatschap van een terroristische organisatie en dan ook zelf aan de oorzaak zou liggen van de lange duur van asielprocedure.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteindelijk het lidmaatschap van verzoeker aan deze organisatie niet geloofwaardig achtte, zouden verzoekers zgn. leugenachtige verklaringen aan de oorzaak liggen van de lange behandelingsduur van de asielprocedure.

Dat het evenwel volkomen onredelijk is te stellen dat het CGVS maar liefst 5 jaar de tijd nodig had om het dossier van verzoeker te onderzoeken, temeer daar verzoeker op 30 mei 2011 asiel heeft aangevraagd en pas voor de eerste maal op 10 april 2014 werd gehoord op het CGVS! Dat m.a.w. het dossier van verzoeker gewoonweg heeft stilgelegen op het CGVS van mei 2011 tot april 2014! Dat dit dan ook geenszins te wijten is aan de verklaringen van verzoeker! Dat het CGVS na zijn verzoekers eerste gehoor in april 2014, verzoeker nogmaals heeft gehoord op 2 juli 2014 en vervolgens op 16 december 2014 een beslissing nam.

Dat het CGVS dan ook slechts 8 maanden de tijd nodig had om het asielrelaas van verzoeker te onderzoeken! Dat de lange behandeling van zijn asioldossier dan ook geenszins te wijten is aan verzoekers verklaringen, doch wel door de achterstand van het CGVS en het feit dat zijn dossier maar liefst 3 jaar gewoonweg niet werd behandeld.

Daarenboven vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 27 mei 2015 de beslissing van het CGVS en zonder het dossier terug naar het CGVS.

Dat uit deze vernietiging blijkt dat het CGVS zijn werk niet naar behoren had uitgevoerd, wat evenmin te wijten is aan verzoeker! Door een dergelijke vernietiging sleepte de asielprocedure van verzoeker bijkomend nogmaals bijna 2 jaar aan.

Het stilzitten van de overheid en de gebrekkige behandeling van het dossier van verzoeker door het CGVS, kan dan ook geenszins aan verzoeker worden verweten!

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht heeft gemotiveerd dat de verklaringen van verzoeker aan de grondslag van zijn lange asielprocedure zouden liggen, zodat de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. 6 c 18.198 Dat de bestreden beslissing bovendien onredelijk is wanneer de duur van zijn asielprocedure - 5 jaar en

9 maanden - niet als onredelijk lang wordt beschouwd en bovendien aan verzoeker zelf wordt verweten, terwijl duidelijk is dat de lange duurtijd van zijn asielprocedure te wijten is aan enerzijds het stilzitten van de overheid en anderzijds een gebrekkige behandeling van verzoekers dossier door de overheid.

Dat verweerder dan ook eveneens het redelijkheidsbeginsel schendt, nu geenszins in redelijkheid kan worden gesteld dat de lange asielprocedure van verzoeker geen aanleiding dient te geven tot een regularisatie van zijn verblijf en de lange asielprocedure aan zijn eigen gedrag zou te wijten zijn. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. De bestreden beslissing dient dan ook vernietig te worden”.

2.12. Voor zover verzoeker opnieuw betoogt dat bij de beoordeling van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden met of niet werd gemotiveerd aangaande een criterium dat is neergelegd in de instructie van 19 juli 2009 en dat daarom de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.13. Verder dient de Raad op te merken dat de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij van oordeel is dat de lange duur van een asielprocedure – om welke reden dan ook – op zich niet automatisch een recht op een verblijf opent en finaal besluit verzoeker niet te machtigen tot een verblijf omdat zijn integratie sedert mei 2011 niet opweegt tegen zijn integratie in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft, dit gezien geen familieleden van verzoeker in België verblijven, geen enkel bewijs voorligt van gevolgde taalcourses noch getuigenverklaringen waaruit zou blijken dat hij Nederlands zou spreken en er evenmin een bewijs voorligt dat hij het Nederlands effectief zou beheersen of dat er sprake zou zijn van een sociaal draagvlak voor verzoeker.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker op:

“schending van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. meer bepaald de motiveringsplicht. het zorgvuldigheidsbeginsel. het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Kennelijke appreciatiefout”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“3.1.1.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt verzoeker zich beroept op het feit dat hij in België een sociaal en materieel draagvlak heeft opgebouwd, hij volledig geïntegreerd is, hij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, hij een arbeidskaart C aangevraagd heeft zodra dit mogelijk was, hij sinds 2012 ononderbroken aan het werk is, zijn werkgever erg tevreden is over hem en hij hier in de toekomst verder mag blijven werken, dat hij inmiddels goed Nederlands zou spreken en volledig geïntegreerd is in de maatschappij.

Dat verzoeker inderdaad reeds langdurig ononderbroken in België legaal verblijft, dat hij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoeker al bijna 5 jaar werkt en dat hij beschikt over een blanco-straforleden.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een langdurig legaal verblijf en jarenlange tewerkstelling in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker geen bewijzen zou voorleggen van zijn Nederlandse taalkennis. Evenwel toont het feit dat verzoeker al 5 jaar tewerkgesteld is meer dan afdoende aan dat hij de Nederlandse taal onder de knie heeft.

Bovendien verwijst verzoeker naar de Belgische nationaliteitswetgeving waarin de kennis van één van de landstalen o.m. kan bewezen worden aan de hand van een tewerkstelling van 5 jaar (art.i, §2, 50 WBN). Van verzoeker kan dan ook geenszins meer worden vereist dan van wat van kandidaat-Belgen kan worden vereist.

Dat de bestreden beslissing voorts verwijst naar het feit dat verzoeker geen bewijzen zou voorleggen van het hebben van een sociaal draagvlak in België en hij in die zin geen getuigenverklaringen zou voorleggen.

Het hoeft geen betoog dat een legaal verblijf van bijna 6 jaar, waarbij verzoeker al 5 jaar werkt, uiteraard leidt tot het hebben van een sociaal draagvlak.

Bovendien wordt - ingeval getuigenverklaringen worden voorgelegd - door verweerder steevast geargumenteed

dat deze verklaringen niet kunnen worden gecontroleerd en louter 'pour les besoins de la cause' werden opgemaakt, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Thans van verzoeker getuigenverklaringen eiser, is dan ook niet ernstig te noemen!

Overigens kan verzoeker tientallen getuigenverklaringen voorleggen, indien verweerder dit wenst, doch in dit geval zal verweerder zondertwijfel oordelen dat met deze verklaringen geen rekening kan worden gehouden....

Tenslotte houdt verweerder geen rekening met het feit dat verzoeker inmiddels al bijna 5 jaar onafgebroken werkt en wordt gemotiveerd dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om tijdens zijn asielpcedure in zijn eigen behoeften te voorzien.

Evenwel heeft verzoeker deze geboden mogelijkheid met beide handen gegrepen en voorziet hij al 5 jaar in zijn eigen onderhoud, wat er uiteraard toe geleid heeft dat verzoeker sociaal en economisch geïntegreerd is.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook kennelijk gebrekkig en bevat een kennelijke appreciatiefout.

Dat de bestreden beslissing dan ook in strijd is met het artikel 9bis Vw, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.2.

Dat aan verzoeker, na jaren legaal verblijf in België, door verweerder een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sinds 2011 legaal in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoeker goed aanvaard is en reeds 5 jaar werkt, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stéréotypé opmerking dat deze elementen een regularisatie van zijn verblijf niet rechtvaardigen.

Verzoeker diende bovendien bijna 6 jaar te wachten alvorens hem uiteindelijk de definitieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd betekend, wat een schending inhoudt van het beginsel van de redelijke termijn.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. “

2.15. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij de overtuiging is toegedaan dat de elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding dienden te geven tot een machtiging tot verblijf maar verzoekers eigen visie op zijn zaak toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke invulling van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoeker kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door de waarde van getuigenverklaringen voor de verwerende partij in te twijfel trekken mocht hij ze overgemaakt hebben ten bewijze van zijn beheersing van het Nederlands en van zijn sociaal draagvlak. Evenmin kan verzoeker dienstig een parallel maken met de nationaliteitswetgeving door erop te wijzen dat voor kandidaat-Belgen de kennis van één van de landstalen kan worden aangetoond aan de hand van een tewerkstelling van vijf jaar. De Raad neemt aan dat verzoeker beoogt te verwijzen naar de mogelijkheid om de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen, die conform artikel 12bis van het WBN onder meer openstaat voor vreemdelingen die de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en vijf jaar of tien jaar op wettige wijze in België verblijven. Verzoeker valt te dezen onder de toepassing van de Vreemdelingenwet en kan niet bogen op voorwaarden die zijn opgenomen in het WBN en die onder meer gelden voor vreemdelingen die een lange tijd op wettige wijze in België hebben verbleven, voorwaarde waaraan verzoeker niet voldoet.

2.17. Verzoeker acht het belangrijk dat hij tijdens zijn asielpcedure de kans heeft gegrepen om te werken en poneert dat dit ertoe leidt dat hij sociaal en economisch geïntegreerd is, doch de Raad kan niet anders dan herhalen wat hij reeds gesteld heeft in de punten 2.13 en 2.15.

2.18. Voor elk door verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaald argument om een machtiging te verkrijgen, heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom dit niet kan worden weerhouden, minstens toont verzoeker niet aan dat dit niet het geval zou zijn. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat deze elementen *“eenvoudigweg worden genegeerd”* of dat de verwerende partij er zich van afmaakt door *“de vage en stereotype opmerking dat deze elementen een regularisatie van zijn verblijf niet rechtvaardigen”*.

2.19. Waar verzoeker zich nog beklagt over het feit dat hij zes jaar heeft moeten wachten alvorens de *“definitieve beslissing”* van de RvV hem werd betekend, en in dit verband de schending van de redelijke termijn opwerpt, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.13. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de lange behandeling van een asielaanvraag waarvan arrest nr. 182 396 van 16 februari 2017 in casu het sluitstuk vormt, op zich aanleiding dient te geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf.

Het derde middel is niet gegrond.

2.20. In een vierde middel werpt verzoeker op:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 191 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuurlijk, nl. het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“ 2.4.1.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van o dagen.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van geldig paspoort en een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.4.2.

Dat aan verzoeker een termijn van 0 dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten, waarbij deze termijn gemotiveerd wordt door het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op uiterlijk 10 maart 2017.

Dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 16 februari 2017.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd op datum van 16 maart 2017, hetzij amper 6 dagen nadat verzoeker het grondgebied diende te verlaten ingevolge het hem betekende bevel dd. 28 februari 2017.

Dat geenszins in alle redelijkheid kan worden geoordeeld dat verzoeker die bijna 6 jaar legaal op het grondgebied verblijft, op amper een maand tijd de mogelijkheid heeft om het grondgebied te verlaten !

Dat het dan ook volkomen onredelijk is om de termijn opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten te bepalen op 0 dagen enkel omwille van het feit dat verzoeker een week later - na een eerder bevel - het grondgebied nog niet heeft verlaten, terwijl hij voorheen bijna 6 jaar toegelaten was om op het grondgebied te verblijven !

Dat het bevel dan ook onredelijk is en een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.21. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aangezien deze bepaling handelt over een inreisverbod wat thans geen bestreden beslissing is.

2.22. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij bij het treffen van de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met en evenmin heeft gemotiveerd aangaande de elementen die opgesomd staan in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek aangezien niet blijkt en verzoeker ook niet aantoonde dat er daadwerkelijk elementen zijn die te maken hebben met het hoger belang van het kind, een gezinsleven en de gezondheidstoestand.

2.23. Verzoeker uit ten slotte kritiek op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten een uitvoeringstermijn van 0 dagen voorziet en is van oordeel dat het niet redelijk is om een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat er amper zes dagen zitten tussen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de datum waarop hij gevolg diende te geven aan het vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

2.24. De tweede bestreden beslissing motiveert op dit vlak:

“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan één eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 10.03.2017 te verlaten, hem betekend op 28.02.2017”

2.25. Artikel 74/14 §3, 4°, van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om een bevel om het grondgebied te verlaten met een uitvoeringstermijn van 0 dagen te geven indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

2.26. Het gegeven dat de uitvoeringstermijn van het vorig bevel om het grondgebied te verlaten amper zes dagen verstreken is, maakt niet dat er sprake is van een onredelijke toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat er heden al zo'n zeven maanden zijn verstreken sedert de afgifte van de tweede bestreden beslissing en acht maanden sedert het aan verzoeker op 28 februari 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en hij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan beide bevelen. Evenmin werden deze op een gedwongen wijze ten uitvoer gelegd zodat bijkomend de Raad dient te concluderen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat hij al bijna zes jaar op het grondgebied verblijft en amper een maand de tijd heeft om het grondgebied te verlaten.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA